

prima instanță: Judecătoria Edineț(sediul Briceni)
Judecător: Gh. Comerzan
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți
Judecători: I. Grosu, A. Corcenco, A. Ciobanu

ÎNCHEIERE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu, Oleg Sternioală,

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Biroului Vamal Briceni cu privire la contestarea actului administrativ, restituirea sumei încasate excedentar și repararea prejudiciului moral

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 22 iunie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de către Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Edineț (sediul Briceni) din 13 februarie 2017

c o n s t a t ă :

La 28 noiembrie 2016, Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Briceni cu privire la contestarea actului administrativ, restituirea sumei încasarea excedentar și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 16 iulie 2016, a depus la organul vamal declarația vamală electronică de import definitiv, prin care au fost vămuite mărfuri lemnoase, importate din Ucraina.

Pentru efectuarea controlului documentar, Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată a anexat pachetul de documente, care este obligatoriu conform ordinului Serviciului Vamal nr. 01-1 din 04 ianuarie 2016 cu privire la lista actelor necesare la efectuarea controlului documentar, prin care au fost aprobate Lista actelor necesare la efectuarea controlului documentar și Notele explicative, executarea căruia s-a pus în sarcina șefilor birourilor vamale.

Menționează că a prezentat și documentele suplimentare pentru a exclude situația calculării valorii în vamă a mărfii după o altă metodă, în afară de metoda 1, însă colaboratorii vamali neîntemeiat au considerat imposibilă calcularea valorii în vamă a mărfii după metoda 1.

Susține că colaboratorul vamal, verificând corectitudinea declarației DVV-1, a constatat că, documentele prezentate de declarant, nu sunt suficiente pentru calcularea valorii în vamă a mărfii și sunt necesare careva acte suplimentare, pe care urma să le indice într-un document separat conform art. 7 din Legea cu privire la tariful vamal, însă acest fapt nu a fost făcut, ceea ce constituie o încălcare a legislației vamale.

Afirmă că în rubrica „Mențiunile biroului vamal” a fost indicat de către organul vamal doar că DVV nu e acceptată din motivul diminuării valorii în vamă, însă conform pct. 7 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 7 din 11 noiembrie 2013 de actualizare a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 24 decembrie 2010 cu privire la practica examinării în contencios administrativ a litiilor legate de aplicarea legislației vamale, în cazul în care organul vamal nu va accepta valoarea în vamă anunțată de către declarant, în rubricile „Mențiunile biroului vamal” ale DVV sau pe versoul acesteia, se va înscrie motivul neacceptării valorii anunțate și aplicarea consecutivă a metodelor de evaluare. Înscrierile efectuate se datează și se consemnează prin semnătura și ștampila matricolă, prevedere pe care iarăși organul vamal nu a respectat-o, încălcând grosolan drepturile reclamantei.

Subliniază că în Regulamentul cu privire la utilizarea actelor la vămuirea mărfurilor, aprobat prin ordinul Serviciului Vamal nr. 01-0 din 4 ianuarie 2016 este indicat că solicitarea actelor suplimentare la cele prezentate de declarant se efectuează în special în situații care invocă drept teme pentru solicitarea acestora, după cum urmează: în cazul în care declarantul solicită acordarea tratamentului tarifar preferențial, tratamentului tarifar favorabil sau solicită un regim vamal suspensiv; actele prezentate de declarant nu confirmă toate datele din declarația vamală și prezentarea documentelor suplimentare are la bază rezultatele analizei de risc, însă în cazul dat, această analiză nu s-a făcut, ci s-a afirmat pur și simplu că s-a depistat risc de subevaluare.

Relatează reclamantul că, în materiale nu se regăsește nici o situație din cele enunțate, pentru ca pârâtul să refuze de a calcula valoarea în vamă a mărfii după metoda 1.

Afirmă reclamantul că colaboratorul vamal urma să cunoască faptul că în cazul în care întemeiat suspectă o subevaluare a tranzacției de import, trebuie să întocmească un raport către șeful Serviciului Vamal cu sesizarea tranzacției de import perfectate și a temeiului suspiciunii, însă un astfel de raport nu a fost întocmit.

Relevă reclamantul că Biroul Vamal Briceni a solicitat de la declarantul Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată să prezinte acte suplimentare, însă conform pct. 3 din Regulamentul cu privire la utilizarea actelor necesare la vămuirea mărfurilor, din momentul solicitării de către organul vamal în procesul vămuirii a actelor suplimentare conform pct. 2, acestea se menționează în actul de inspecție și devin obligatorii, însă această mențiune nu se regăsește în actul de inspecție întocmit de pârât, fapt ce constituie o încălcare a legii și, prin urmare, odată ce nu a fost inclus în actul de inspecție, aceste acte nu sunt obligatorii.

Invocă că conform documentelor eliberate de către Biroul Vamal Briceni, declarantului Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată i-a fost refuzată calcularea valorii în vamă a mărfii după metoda 1 pe motiv că nu a prezentat în vamă toate actele necesare, însă conform art. 7 alin. (2) din Legea cu privire la tariful vamal, în cazul în care este necesar de a confirma valoarea în vamă a mărfii anunțată, declarantul, la cererea autorității vamale, este obligat să prezinte datele respective, cerință pe care declarantul Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată a îndeplinit-o, prezentând Biroului Vamal Briceni toate actele necesare calculării valorii în vamă a mărfii importate după metoda 1 și, prin urmare, urma să completeze tipizata DVV-1 și nu DVV-2, pe care i-au dat-o spre completare colaboratorii Biroului Vamal Briceni.

Mai invocă că tipizata DVV-1 se utilizează pentru anunțarea valorii mărfurilor în vamă, determinată prin metoda 1, metoda de evaluare în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau care urmează să fie plătit.

Declară că în rezultatul examinării declarației vamale, pârâtul a efectuat rectificări, majorând valoarea plăților vamale și stabilind că valoarea plăților vamale pentru marfa importată este alta decât cea declarată de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, calculată după o altă metodă decât cea prevăzută de art. 11 din Legea cu privire la tariful vamal.

Consideră că calculul plăților vamale raportat la suma declarată de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată a mărfii importate și cea calculată de către Biroul Vamal Briceni contravine Codului vamal și Legii cu privire la tariful vamal.

Menționează că la devamarea mărfii, a prezentat toate actele solicitate de către autoritatea vamală în vederea achitării plăților vamale conform art. 11 din Legea cu privire la tariful vamal, iar Biroul Vamal Briceni a recepționat toate actele necesare calculării plăților vamale conform metodei determinării valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau de plătit.

Consideră că prin acțiunile ilegale ale pârâtului i-au fost lezate drepturile protejate de lege și, prin urmare, ultimul urmează să recalculeze valoarea mărfurilor importate de către Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată la 27 septembrie 2016 conform art. 11 din Legea cu privire la tariful vamal.

De asemenea, consideră că pârâtul, prin acțiunile sale ilegale și abuzive, i-a cauzat un prejudiciu moral în sumă de 5000 lei.

Susține că a depus la Serviciul Vamal cerere prealabilă, iar prin scrisoarea nr. 28/11-16768 din 26 octombrie 2016 a fost informată despre faptul că actul de inspecție este legal și întemeiat, iar motive pentru satisfacerea cerințelor sale nu există.

Afirmă că concomitent, s-a adresat cu cerere prealabilă și la Biroul Vamal Briceni, însă nu a primit nici un răspuns.

Solicită anularea actului de inspecție din 27 septembrie 2016, întocmit de către Biroul Vamal Briceni în cazul importării mărfii lemnoase de către Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată (CMR seria CR nr. 2050I10261), anularea declarației vamale DV-2 și a declarației privind valoarea în vamă a mărfurilor (tipizata DVV-2) cu menținerea declarației vamale DV-1 și a declarației vamale în varianta inițială (tipizata și DVV-1), obligarea Biroului Vamal Briceni de a revizui modul de calculare a plăților vamale pentru marfa lemnoasă importată de către Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată la 27 septembrie 2016 (CMR seria CR nr. 2050I10261) conform metodei 1 (art. 11 - metoda determinării valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției, respectiv în baza prețului efectiv plătit sau de plătit) din Legea cu privire la tariful vamal nr. 1380 din 20 noiembrie 1997) și încasarea de la Biroul Vamal Briceni a sumei de 5012,22 lei, ceea ce constituie diferența dintre sumele încasate conform DVV-1 și DVV-2, încasată excedentar la 27 septembrie 2016 de către Biroul Vamal Briceni de la declarantul Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, conform declarației privind valoarea în vamă a mărfurilor importate în valoare de 3094 dolari USD, a sumei de 5000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei și a altor cheltuieli aferente examinării cauzei.

Prin hotărârea Judecătoriei Edineț (sediul Briceni) din 13 februarie 2017 acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 50-65, vol. II).

Prin decizia Curții de Apel Bălți din Bălți din 22 iunie 2017 s-a respins apelul declarat de către Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată și s-a menținut hotărârea Judecătorei Edineț (sediul Briceni) din 13 februarie 2017.

La 25 iulie 2017, Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 22 iunie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

Recurentul, Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu, în motivarea recursului a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios. Recurentul menționează că instanța a lăsat fără examinare argumentele invocate de către recurentă și, anume, organul vamal neîntemeiat a solicitat declarantului acte suplimentare pentru calcularea valorii în vamă conform metodei 1, deoarece ultimul deținea pachetul de acte minime necesare la momentul vămuirii, acte prevăzute în pct. 1 al anexei nr. 2 la ordinul Serviciului Vamal nr. 01-1 din 04 ianuarie 2016.

Susține că declarantul a prezentat documentele suplimentare pentru a exclude situația calculării valorii în vamă a mărfii după o altă metodă, în afară de metoda 1, însă colaboratorii vamali neîntemeiat au considerat imposibilă calcularea valorii în vamă a mărfii după metoda 1.

Afirmă că rezultând din documentele prezentate de către declarant, intimatul, la determinarea valorii în vamă a mărfii, urma să aplice prevederile art. 10 alin. (11) lit. a) din Legea cu privire la tariful vamal, cu stabilirea plății vamale în dependență de costul declarat de declarant.

Relevă că în rubrica „Mențiunile biroului vamal” a DVV nu sunt indicate argumentele/motivele aplicării metodei 6 aleasă de către organul vamal, însă conform pct. 7 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 7 din 11 noiembrie 2013 de actualizare a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 24 decembrie 2010 cu privire la practica examinării în contencios administrativ a litigiilor legate de aplicarea legislației vamale, în cazul în care organul vamal nu va accepta valoarea în vamă anunțată de către declarant, în rubricile „Mențiunile biroului vamal” ale DVV sau pe versoul acestuia se va înscrie motivul neacceptării valorii anunțate și aplicarea consecutivă a metodelor de evaluare. Înscrierile efectuate se datează și se consemnează prin semnătura și ștampila matricolă, prevedere pe care organul vamal nu a respectat-o, încălcând grosolan drepturile declarantului.

Invocă că Regulamentul cu privire la utilizarea actelor la vămuirea mărfurilor prevede că solicitarea actelor suplimentare la cele prezentate de declarant se efectuează în cazul în care declarantul solicită acordarea tratamentului tarifar

preferențial, tratamentul tarifar favorabil sau solicită un regim vamal suspensiv; actele prezentate de declarant nu confirmă toate datele din declarația vamală; prezentarea documentelor suplimentare are la bază rezultatele analizei de risc, însă în cazul dat, această analiză nu s-a făcut, ci s-a afirmat pur și simplu că s-a depistat risc de subevaluare.

Menționează că organul vamal poate solicita asemenea informație în cazul în care în contract este indicat că există careva reduceri la marfa importată, însă în contractul nr. 01/2016 din 04 ianuarie 2016 nu figurează acest fapt, prin urmare, careva reduceri la prețul mărfii importate nu există.

Consideră că instanțele judecătorești au studiat și examinat superficial litigiul, adică circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, pe care prima instanță le consideră constatate, nu au fost dovedite cu probe veridice și suficiente.

Afirmă că prima instanță a copia în hotărâre argumentele invocate de către intimat în referință, iar instanța de apel a copiat argumentele din hotărâre.

Specifică că Biroul Vamal Nord (Briceni) a cauzat prejudiciu nepatrimonial declarantului prin faptul că ore și zile la rând a fost „hărțuit” și ținut în vamă pentru a explica/argumenta de ce urmează ca marfa importată să fie calculată anume după metoda 1, a fost impus eronat de a prezenta suplimentar careva documente care nu erau obligatorii pentru calcularea valorii mărfii potrivit metodei 1, a cheltuit surse financiare adăugătoare pentru combustibilul automobilului, a suportat cheltuieli aferente pentru a întreține alimentară șoferul mașinii, care transporta marfa, a fost nevoit să-i achite un supliment la salariu.

Declară că cheltuielile de asistență juridică sunt confirmate prin bonul de plată, anexat la materialele cauzei, în mărime de 5000 lei.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 21 septembrie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Biroului Vamal Nord (Briceni), informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia

La 10 octombrie 2017, Biroul Vamal Nord (Briceni), a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată recursul declarat de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu în termen din următoarele motive.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel a fost pronunțată la 22 iunie 2017, iar recurentul a depus cerere de recurs la 25 iulie 2017.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind

cerințele securității juridice și a bunei-administrări a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu este formulată în baza art. 432 alin. (1), (2) lit. c), așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu a formulat prezenta cerere după ce au avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală